

[Dohrmann.]

mende udlænding er ansat i Danmark. Der er ingen, som drømmer om at sende ham ud af landet, og der er heller ingen, der drømmer om at afskære vedkommende fra at fortsætte sit nuværende arbejde, vel at mærke som overenskomstsansat. Grunden er alene, at vedkommende ønsker at blive tjenestemandsansat. Det finder vi er ganske horribelt. Et flertal i folketinget mener åbenbart det modsatte, men man ønsker altså at hjælpe de lavtlønnede og de arbejdsløse ved at ansætte højtlønnede tjenestemænd. Det er deprimerende, og det skal ingen hemmelighed være, at vi for fremtiden vil indtage en meget kritisk holdning over for de ansøgere om indfødsret, som ikke opfylder de foreskrevne regler.

Der vil fra vor side ingen ændringer ske med hensyn til politiske flygtninge, som er forfulgt i deres hjemland af politiske grunde. Det er kort og godt en principsag, vi har taget frem. Ønsker man at favorisere de bedrøvede yderligere, skal man stemme nej til vores ændringsforslag. Men én ting skal man bare være klar over, og det er, at hvis det havde været en ganske almindelig arbejder, som havde være beskæftiget på f. eks. et jernstøberi, var han ikke blevet indstillet til at få dansk indfødsret på nuværende tidspunkt.

Indenrigsministeren (Egon Jensen):

Jeg tror nærmest, man kan sige, at det på mange måder er en historisk dag i dag. Det er specielt historisk, når vi behandler indfødsretsloven, som normalt ikke har givet anledning til bemærkninger, idet man foretager et meget gennemgribende udvalgsarbejde. Jeg vil gerne benytte lejligheden til at sige tak til indfødsretsudvalget og også indimellem fremskridtspartiets medlemmer for et godt arbejde omkring dette, hvor i år 20 pct. flere end tidligere har søgt om dansk indfødsret. Jeg deler ikke hr. Dohrmanns bekymring, jeg ved ikke, hvorfor han har den, men jeg glæder mig over, at der er andre, der mener, at dette samfund er indrettet på en sådan måde, at man ønsker at være statsborger i vores land; det er vi kun glade for.

Til hr. Dohrmann skal jeg oplyse, at der, for så vidt angår den sag, som han omtalte, aldeles ikke er tale om, at man, fordi den

pågældende ønskes ansat som tjenestemand, og som hr. Dohrmann siger, i en mere eller mindre ligegyldig stilling, behandler den pågældende bedre, end hvis det drejede som en ganske almindelig ansøger om dansk indfødsret, også en ikke-faglært, også en håndværker. Det er slet ikke det, der er synspunktet, når det foreslås, at der tillægges den pågældende dansk indfødsret, uanset at han ikke ganske opfylder de reelle krav om, at han som finsk statsborger skal have haft uafbrudt ophold her i landet i 3 år. Han har nemlig været her uafbrudt i knap 1½ år, men derudover har han yderligere været her i 3 år, altså 4½ år. Nej, her er der tale om, at den danske stat, det danske samfund har en selvstændig interesse i at kunne knytte en dygtig videnskabsmand til Danmarks ingeniørakademi for at han i kraft af sine særlige kvalifikationer kan medvirke til, at undervisningen på dette vigtige led i ingeniøruddannelsen her i landet kan blive holdt på så højt et stade som overhovedet muligt.

Synspunktet er altså det omvendte af det, hr. Dohrmann siger til, nemlig at det er det danske samfund, der opnår en fordel ved gennem en tjenestemandsansættelse, om jeg så må sige at binde den pågældende til Danmarks ingeniørakademi. Denne fordel kan imidlertid ikke opnås i det foreliggende tilfælde, medmindre man giver ansøgeren dansk indfødsret nu, fordi det i den danske grundlovs § 27 er bestemt, at ingen kan ansættes som tjenestemand uden at have indfødsret. Når jeg samtidig har understreget, at denne finske statsborger har været i landet i 4½ år, at hans undervisning foregår på dansk, og at han i alle henseender opfylder de betingelser, der faktisk bør stilles, undrer det mig, at hr. Dohrmann trækker en sådan sag frem.

Jeg vil gerne endnu en gang sige tak for den indstilling, som flertallet i udvalget er kommet med, og jeg vil sige, at jeg beklager, man på denne måde mistænkeliggør forsøget på at naturalisere dem, der ønsker at være med blandt os.

Dohrmann (FP):

Jeg må først ministerens bemærkninger således, at ministeren mener, at det, vi har brug for i dag for at få rettet vores situation op, er højtuddannede folk, som kan undervise på universiteter og lignende steder.